

pərizadin

Təbəssümü

Balaca Pərizad çox qəribə görünür və davranır. O, başqalarına bənzəmir, amma onun xeyirxah, qayğıkeş ürəyi var və o, hər zaman köməyə gəlməyə hazırdır. Sınıf yoldaşları bunu qiymətləndirəcəklərmi? Gəlin, bunu birlikdə öyrənək!

Pərizad hazırlıq sinfinə ilk dəfə gedəcəkdir və getməzdən öncə bir daha özünə güzgüdə baxdı. Az gülümsəmək lazımdır ki, heç kim onun həddən artıq iti və uzun dişlərini görməsin. Həm də diqqət etmək lazımdır ki, bir əli ilə partanı qaldırməsın və sirenadan da güclü fit çalması.

Parlayan mis caynaqlarını içəri çəkməyi də unutmamalıdır – bir o çatmırdı ki, digər uşaqlar onun kim olduğunu bilsinlər.

Ana Pərizad və nənə Pərizad onu yola salmaq üçün mağaradan çıxdılar. Bəli-bəli, onların ailəsində qədim zamanlardan bütün cadugərlər məhz bu adı daşıyırdılar.

- Sən necə də gözəlsən, canım! – deyə nənə söylədi.

- Necə də böyük və müstəqilsən! – ana yaşarmış gözünü sildi. – Mənim əziz qızım, səninlə fəxr edirəm!

Pərizad vidalaşarkən anasını və nənəsini qucaqladı və hoppa-hoppa qayalardan yola endi. Balaca cadugər bir qədər uzaqlaşdıqdan sonra, parlaq-çəhrayı rəngli lentlərini çıxardı və tələsə-tələsə onları hörüklərinə bağladı. Bax belə! İndi o adi qızlardan fərqlənir.

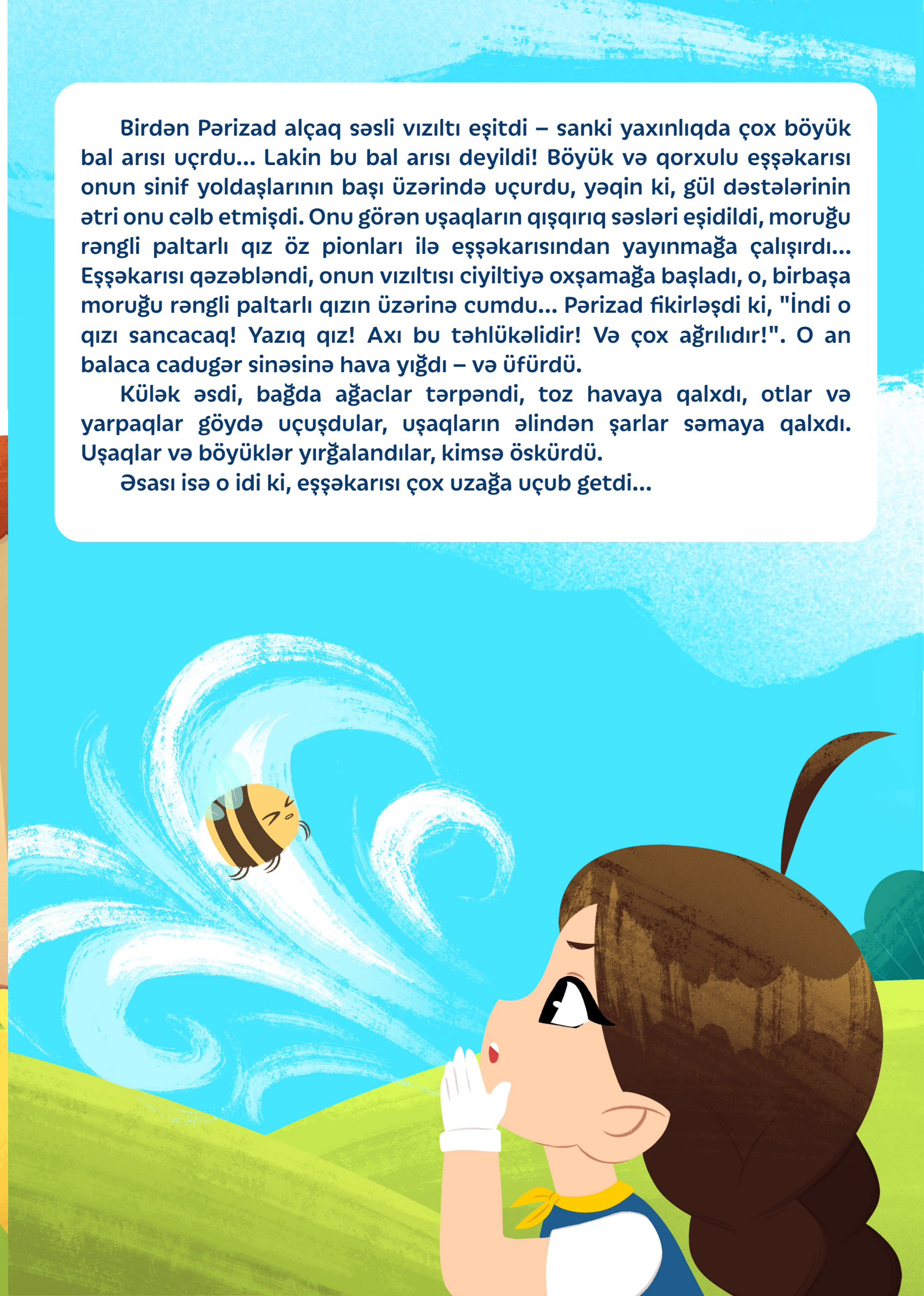

Dərindən əvvəl uşaqları məktəb alaığının qarşısındakı kiçik meydançada sıraya düzdülər. Pərizad maraqla gələcək sinif yoldaşlarını nəzərdən keçirirdi. Qəşəng geyinmiş və əllərində gül dəstələri və şarlar tutmuş oğlanlar və qızlar öz aralarında sevinclə danışdılar. Qızların güllərlə və lentlərlə bəzədilmiş rəngbərəng paltarları Pərizadın xoşuna gəldi. Nənəsinin onun üçün tikdiyi səma mavisi rəngli paltar da o birilərindən geri qalmırdı! Müəllim şagirdlərlə salamladı və məktəbə hazırlaşarkən hansı elmləri öyrənəcəkləri barədə söylədi.

Birdən Pərizad alçaq səslə vızıltı eşitdi – sanki yaxınlıqda çox böyük bal arısı uçdu... Lakin bu bal arısı deyildi! Böyük və qorxulu eşşəkarısı onun sinif yoldaşlarının başı üzərində uçurdu, yəqin ki, gül dəstələrinin ətri onu cəlb etmişdi. Onu görən uşaqların qışqırıq səsləri eşidildi, moruğu rəngli paltarlı qız öz pionları ilə eşşəkarısından yayınmağa çalışırdı... Eşşəkarısı qəzəbləndi, onun vızıltısı ciyiltiyə oxşamağa başladı, o, birbaşa moruğu rəngli paltarlı qızın üzərinə cumdu... Pərizad fikirləşdi ki, "İndi o qızı sancacaq! Yazıq qız! Axı bu təhlükəlidir! Və çox ağrılıdır!". O an balaca cadugər sinəsinə hava yığdı – və üfördü.

Külək əsdi, bağda ağaclar tərpəndi, toz havaya qalxdı, otlar və yarpaqlar göydə uçudular, uşaqların əlindən şarlar səmaya qalxdı. Uşaqlar və böyükklər yırğalandılar, kimsə öskürdü.

Əsası isə o idi ki, eşşəkarısı çox uzağa uçub getdi...

Pərizad tez ətrafa baxdı: uf, deyəsən heç kim heç nə görmədi.

- Əhsən sənə! – soldan pıçiltı eşidildi.

Pərizad gözlərini süzdü – danışan zümrüd rəngli ""kəpənək"" taxmış, göy kostyumlu toppuş oğlan idi.

- Sən üzgüçülüyə gedirsən, düzdür? Axı üzgüçülərin bu cür güclü ağciyərləri olur? – o söylədi.

- Sənə elə gəlir, - Pərizad çiyinlərini qaldırdı.

- Mənim adım Teymurdur. Bəs sənin adın nədir?...

- Pər... Pəri, - balaca cadugər cavab verdi. O, nəzakətlə gülümsəmək istədi, lakin uzun dişləri barədə vaxtında xatırladı və dodaqlarını sıxdı.

Elə bu vaxt müəllim hamını ilk dərsə dəvət etdi. Birinci dərs riyaziyyat idi, daha sonra onlar əlifba öyrəndilər, üçüncü dərs isə təbiətşünaslıq idi və uşaqlar müəllimlə birlikdə bağçaya çıxdılar.

Pərizad otların, güllərin və ağacların növləri barədə danışan müəllimi maraqla dinləyirdi. Lakin çox keçmədən, bir yerdə dinc oturmayan kürən saçlı oğlan onun diqqətini yayındırdı, dərs oğlana cansıxıcı gəlmişdi. O qrupdan uzaqlaşdı, tullanaraq alma ağacının aşağı budağından sallandı. Balaca meymun kimi cəld dartındı və yuxarı dırmandı. Teymur onu izləyərək fit çaldı. Kimsə qışqırdı:

- Baxın! Adil artıq ağacın lap zirvəsindədir!

- Düş! Axı yıxılacaqsan!

Bu səs-küydə müəllimin səsi eşidildi, amma Adil heç kimə qulaq asmırdı - o, ən yuxarı budaqda oturub sinif yoldaşlarına baxaraq üz-gözünü əyirdi. Qəfildən onun altındakı budaq təhlükəli şəkildə xırçıldadı... Adil yırğalandı, əllərini havaya qaldırdı...

Pərizad düşünmədən ağaca doğru qaçdı. Oğlan qışqıraraq alma ağacından yerə doğru uçdu. Müəllim də köməyə gəldi - amma Pərizad onu qabaqladı. Adil dəhşət içində qışqıraraq düz onun qollarına düşdü. Balaca cadugər dabanlarını yerə möhkəm dirədi və heç tərpənmədi.

- Əhsən sənə! - deyə Teymur heyranlıqla söylədi. - Sənin necə də güclü qolların var, Pəri! Mən də üzgüçülüyə yazılacağam. Yoxsa sən voleybol oynayırısan?

Müəllim sakitləşmiş Adili tibb kabinetinə apardı.

Pərizad dağınq hörüklərini hamarladı və lentləri yenidən bərkitdi.

- Hə, mən... voleybol oynayıram, - deyə o, Teymura cavab verdi.

Lakin Teymur təəccüblə onun barmaqlarına baxırdı.

Oy! Pərizad həyəcandan mis caynaqlarını içəri çəkməyi unutmuşdu, onlar da sanki qəsdən günəşin şüaları altında parlayırdılar və işartısı Teymurun üzünə vururdu.

- Bir buna bax... - deyə öz-özünə pıçıldadı.

Növbəti dərs oxu dərsi idi. Bağçadan qayıdan uşaqlar tələsik ayaqqabılarını çıxarib otağa daxil olurdular. Amma... Teymur nədənsə kandarda ilişib qalmışdı.

- Tələs, dərsə başlamaq vaxtıdır, - deyə müəllim ona ciddi şəkildə dedi.

- Sən orda nə qurdalanırsan? - deyə Pərizad parta yoldaşından soruşdu.

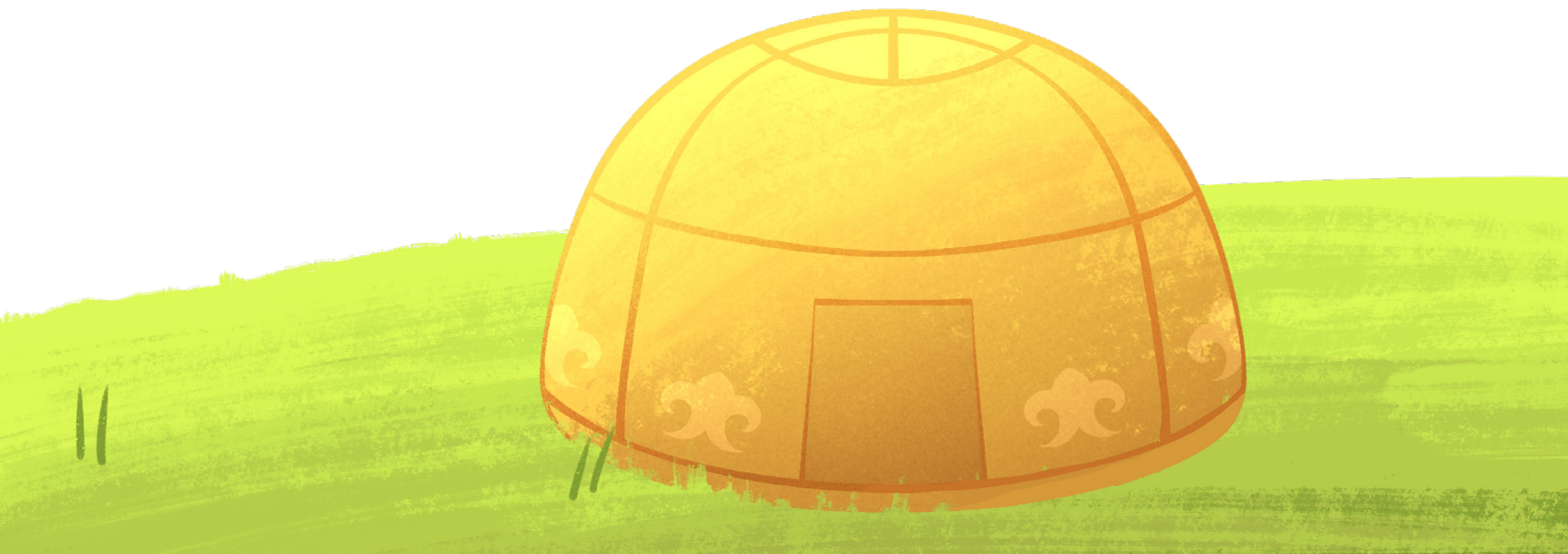
- Ayaqqabımın ipi düyün düşüb, açə bilmirəm,- Teymur astadan cavab verdi.

O, getdikcə daha çox əsəbiləşirdi, barmaqları titrəməyə başladı, üzü qızardı, tərlədi. Pərizadın oğlana yazığı gəldi, təsəvvür etdi ki, müəllim və bütün sinif onu gözləsəydi, o nə qədər utanardı. Və nəhayət cürətləndi.

- Ver, mən açım, - Pərizad dedi, Teymurun yanında çömələrk oturdu və iti caynaqları ilə ayaqqabı iplərinin düyününü sürətlə açdı.

- Əla! - Teymur heyranlıqla səsləndi.

- Tsss, heç kimə demə, - Pərizad pıçıldadı və gizlincə sinfə doğru boylandı.

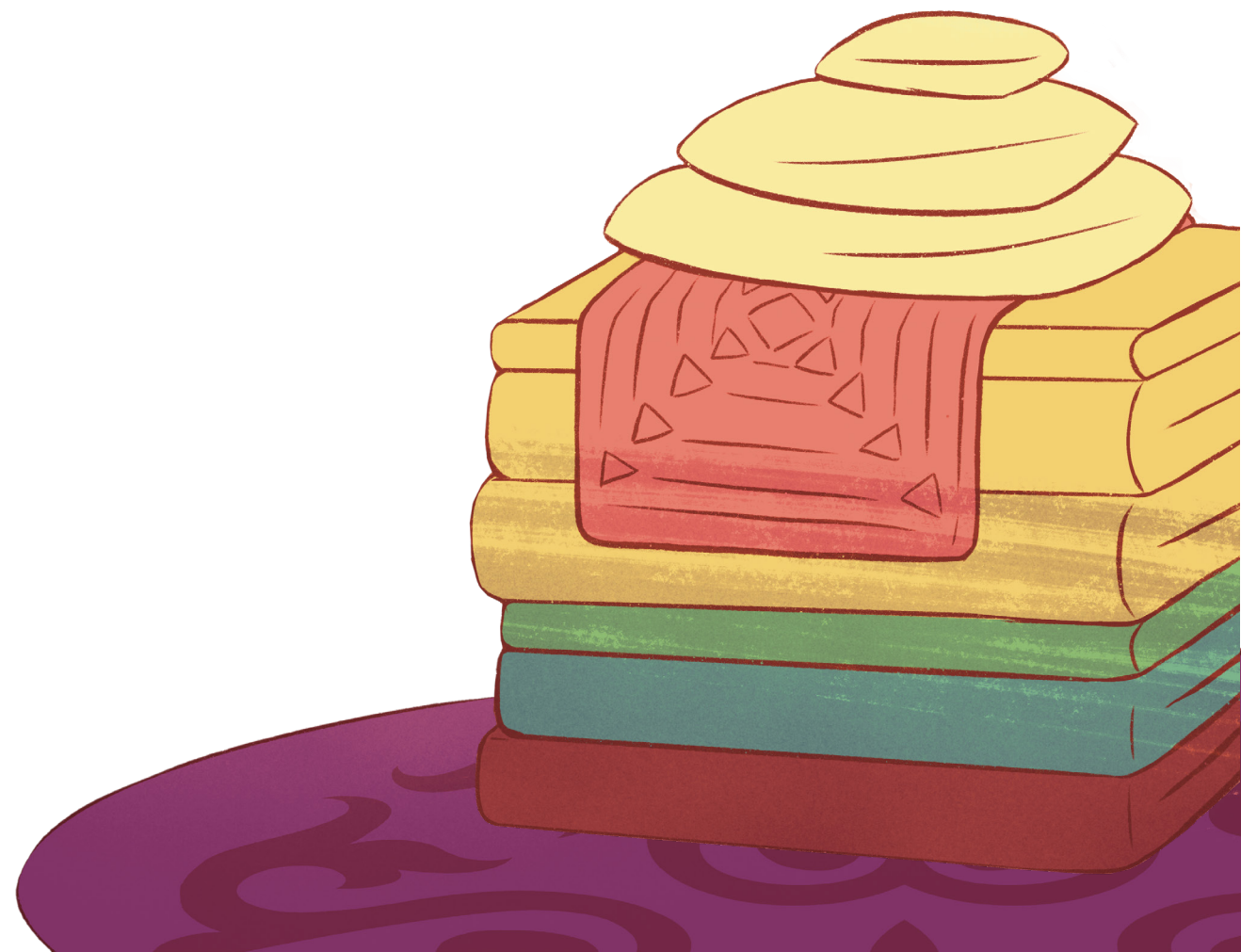
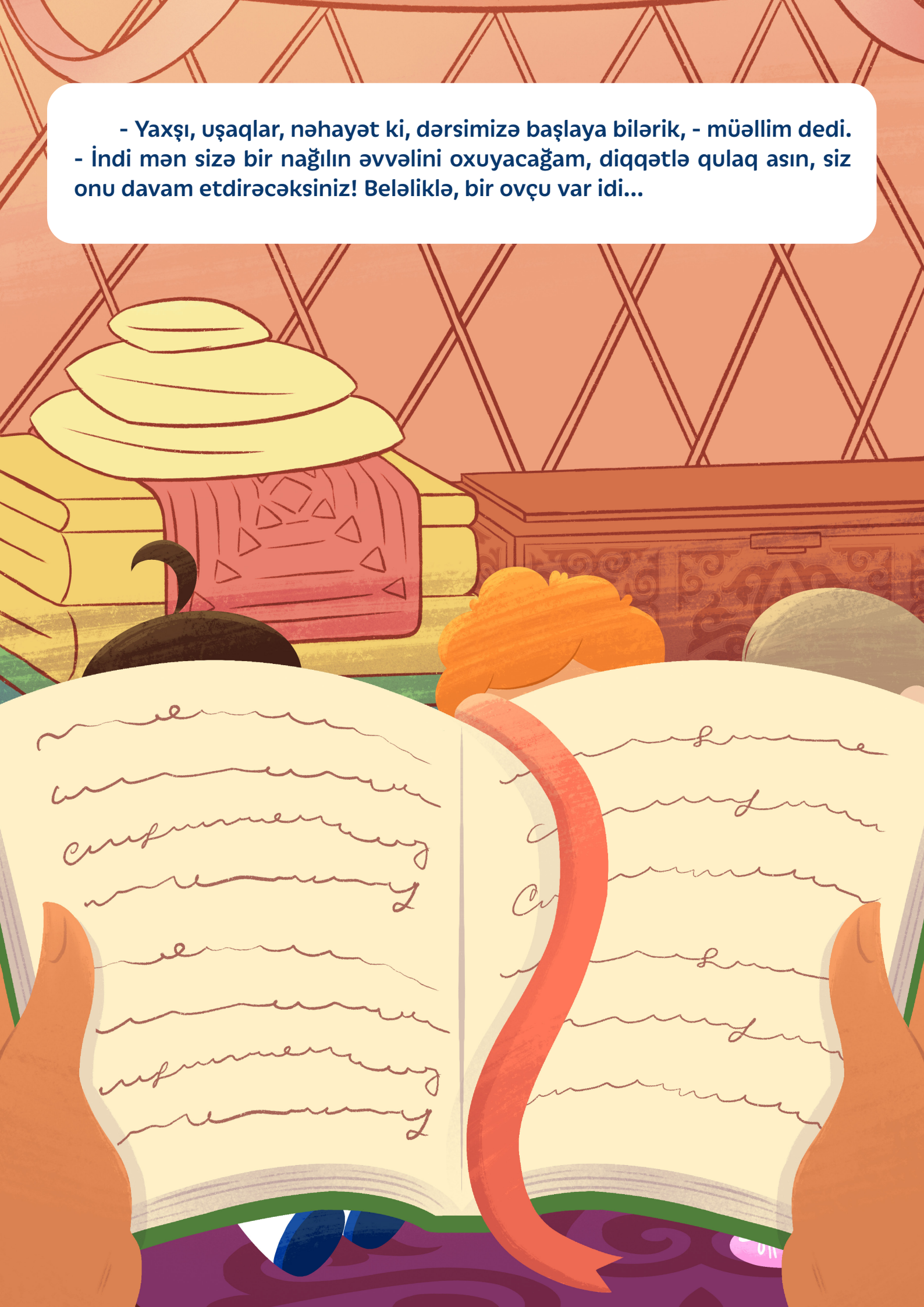

- Yaxşı, uşaqlar, nəhayət ki, dərsimizə başlaya bilərik, - müəllim dedi.
- İndi mən sizə bir nağılın əvvəlini oxuyacağam, diqqətlə qulaq asın, siz onu davam etdirəcəksiniz! Beləliklə, bir ovçu var idi...

Pərizadın fikrincə, nağıldakı ovçu çox pis davranırdı. O, heyvanları boş yerə vurur, onlar üçün tələlər və cələlər qurur, sonra isə öz "hünəri" ilə öyünürdü. Balaca cadugər anasının və nənəsinin bu "qəhrəmanı" necə cəzalandıracaqları barədə düşündü... Oh, əməlicə onun dərsini verərdilər! Pərizadın bütün nəslə çoxdandır ki, təbiəti, bütün canlıları qoruyurdu.

Müəllim isə nağılı oxumağa davam edirdi. Və birdən balaca cadugər öz əsl adını eşitdi!

-... Ovçunun qarşısında qorxulu cadugər Pərizad dayanmışdı. Onun addımlarından dağlar titrəyir, fitindən çaylar məcrasından çıxır; o, istənilən heyvandan güclüdür, mis caynaqları isə ülgüc kimi itidir! O, qəzəblə ovçuya baxdı... Bəs sonra nə oldu? Nağılı kim davam etdirər? - deyə müəllim soruşdu.

Oğlanlar və qızlar həyəcanla pıçıldaşırdılar, bəziləri barmaqla Pərizadı göstərirdi.

Nə etməli?!

O qızardı, ovucları ilə üzünü örtüdü. Uşaqlar bildilər! Onun kim olduğunu bildilər!

Balaca cadugər artıq sinifdən çıxıb qaçmaq istəyirdi ki, birdən Teymurun səsinə eşitdi:

- ...Pərizad dedi: "Utanmırsan? Niyə heyvanları incidirsən, ağaclardan tonqal qalayırsan? Təbiəti qorumaq lazımdır!" Sonra isə o, bütün heyvanları tələlərdən azad etdi. Və... Həm də ağacları sağaltmışdı, axı, ovçu onları balta ilə kəsmişdi. Və birdən elə üfürdü ki! Ovçu yüz kilometr uzağa uçdu və bir də ovçuluq etmədi! Pərizad - xeyirxahdır və ümumiyyətlə, o - qəhrəmandır! Hamını xilas edir. Və olduqca təvazökardır. Düzdürmü, uşaqlar?

Pərizad barmaqlarının arasından ehtiyatla uşaqlara baxdı. Sinif yoldaşları bunu təsdiqlədi və başlarını tərpətdirdilər, kimsə qışqırdı: "Afərin, Pərizad!"

- Çox şükür... - balaca cadugər rahat nəfəs aldı. Əllərini üzündən çəkdi və gülümsədi. Dişləri uzun olsa da, sinif yoldaşlarından heç biri qorxmadı – əksinə, hamı cavab olaraq ona gülümsədi!

